

Na tomto právním nazírání vybudováno je nař. rozhodnutí, které od-
pírá st-le připustiti k jednotné zkoušce zavedené zák. čl. LIII:13 proto,
poněvadž nemá praxi požadovanou § 5 odst. 4 zák. 40/22, totiž tříletou
právní službu u advokáta, a žádal o připuštění ke zkoušce teprve po 1.
lednu 1925, kdy nestačil již výkaz praxe podle norem starších, tedy ani
výkaz praxe, kterou za postačitelnou prohlašoval § 24 zák. článku
č. LIII:13. Proto nemohl nss shledati, že by nař. rozhodnutí odporovalo
platnému nyní zákonu.

K vývodům stížnosti budiž uvedeno ještě toto:

Stížnost se mýlí, má-li za to, že ustanovení § 24 zák. čl. LIII:13 ne-
bylo zákonem č. 40/22 změněno ani zrušeno. Bylo zrušeno tím, že zák.
40/22 jako podmínku připuštění ke zkoušce advokátní stanovil tři roky
právní praxe u advokáta a nestanovil po té stránce jiné výjimky, než
svrchu uvedenou výjimku § 5 odst. 6. Uvádí-li stížnost, že ustanovení
§ 24 zák. čl. LIII:13 lze uvést v soulad s ustanoveními zák. č. 40/22 a že
proto bez výslovného prohlášení nelze je pokládati za zrušené, je na
omylu. Zákon posléz citovaný v § 5 odst. 4 uvádí jako podmínku přípu-
štění k advokátní zkoušce tříletou praxi právní u advokáta. O kandidá-
tech s jinou praxí — s výjimkou přechodnou podle odstavce 6 — ne-
mluví vůbec a nelze proto právem tvrditi, že s ustanovením tohoto zá-
kona lze uvést v soulad ustanovení § 24 zák. čl. LIII:13, podle něhož
osoby v paragrafu tom uvedené k připuštění ke zkoušce nepotřebovaly
vůbec praxe advokátní.

Č. 10.566.

**Honební právo (Čechy). — Řízení správní: * Poli-
tické úřady nejsou příslušny rozhodovati o nároku na náhradu útrat ří-
zení před rozhodčím soudem podle § 46 čes. hon. zák.**

(Nález ze dne 26. května 1933 č. 6819.)

V ě c: Gustav G. Ve S. proti zemskému úřadu v Praze o příslušnost
k rozhodování ve věci náhrady útrat řízení před rozhodčím soudem po-
dle § 46 honeb. zák.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 21. června 1930 uložil okresní úřad v Ja-
blonci n. N. honebnímu společenstvu ve S., aby st-li nahradilo do 15 dnů
komisionelní výlohy v částce 370 Kč, zapravené jím u příležitosti čin-
nosti rozhodčího soudu, sestaveného za účelem rozhodování o odškod-
ném za škodu způsobenou zvěří. K odvolání honebního výboru zrušil
zemský úřad v Praze napadený výměr jako nezákonný a odmítl žádost
st-lovu za přisouzení útrat rozhodčího řízení pro nepříslušnost.

O stížnosti uvážil nss:

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí v podstatě, že rozhodování
o uplatněném nároku na přiznání útrat, vzešlých při rozhodování roz-
hodčího soudu, zřízeného podle § 46 čes. hon. zák., nepřísluší politi-
ckým úřadům, poněvadž nejde o věc spadající do oboru práva veřejného
a žádným pozitivním předpisem takováto kompetence založena nebyla.
Stížnost naproti tomu uvádí, že § 383 o. z. o. stanoví, že způsob náhrady
škody způsobené zvěří jest upraven politickými zákony; honební zákon,

jenž o této materii jedná, jest zákonem politickým, a proto spadá rozhodování o uplatnění nároku do působnosti úřadů politických, takže nař. rozhodnutí, popírající tuto příslušnost, jest nezákonné. Nss nemohl stanovisko žal. úřadu uznati nesprávným.

Honební zákon pro Čechy neobsahuje ustanovení stran náhrady výloh spojených s řízením před rozhodčím soudem podle § 46 a nestanoví zejména, že by o takovémto nároku měl rozhodovati honební úřad. Ježto však rozhodování o škodách způsobených zvěří jest vyjmuto z působnosti honebních úřadů a přikázáno zvláštnímu orgánu, totiž rozhodčímu soudu zřízenému podle § 46 cit. zák., z jehož rozhodnutí není odvolání přípustno, a nárok na náhradu útrat vzniklých stranám v tomto řízení — pokud by snad takový nárok mohl vůbec býti konstruován — podle analogie pozitivní úpravy, jaké se dostalo po stránce kompetenční otázky náhrady útrat řízení před soudy a správními úřady v našem právu, sluší považovati za pouhý adnex materiálního nároku v řízení uplatňovaného, o němž rozhodovati povolán jest rozhodčí soud, dlužno souditi, že k rozhodování o nároku na náhradu útrat onoho řízení politické úřady příslušny nejsou.

Neprávem dovolává se stížnost nálezu býv. ss-u Budw. 184/1878, neboť tento nález týká se Dolních Rakous, kde v oné době platila tak zvaná »Jagd- und Wildschützenordnung« z 28. února 1786 (Sbírka Josefinských zákonů sv. XI str. 448), resp. dvor. dekret z 30. srpna 1788 č. 1771, podle nichž rozhodování o škodách způsobených zvěří příslušelo krajským úřadům. V zemi české jest však právní stav zcela jiný, neboť zde platí ustanovení §§ 45 a 46 hon. zák., prikazující toto rozhodování zvláštním rozhodčím soudům. Že by pak existovalo nějaké pozitivní ustanovení, podle něhož by politické úřady měly o nároku na náhradu zmíněných výloh rozhodovati, stížnost netvrdí a také s úspěchem tvrditi nemůže, neboť takového předpisu není.

Č. 10.567.

Honební právo (Morava): Výměr okresního úřadu prikazující podle § 23 hon. zák. vydraženou honitbu vydražiteli je konstitutivním aktem, právní mocí schopným.

(Nález ze dne 26. května 1933 č. 7394.)

Věc: Bohumil V. a spol. v O. proti zemskému úřadu v Brně o příkaz k zaplacení nájemného z obecní honitby.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním ze 4. listopadu 1928 ohlásili Bohumil V. a spol. osp-é ve Vyškově, že uzavřeli dne 2. listopadu 1928 smlouvu společenskou k pronájmu obecní honitby v O., která dne 18. listopadu 1928 má býti veřejnou dražbou pronajata, a žádali o schválení této smlouvy. Výměrem ze 13. listopadu 1928 vzala osp ve Vyškově podle § 21 mor. hon. zák. k úřední vědomosti utvoření lovecké společnosti, pozůstávající ze shora uvedených osob, a připustila tuto společnost k dražbě honitby v O., konané dne 18. listopadu 1928, o čemž byl obecní honební výbor tamtéž vyrozuměn.